

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

Η Αννούλα του Sydney

Η Άννα, πεσμένη κάτω στο χωμάτινο δρομάκι, ύστερα από το δυνατό σπρώξιμο του οδηγού του βαν, ο οποίος την τράβηξε με δύναμη, για να την αποσπάσει από το σφικταγκάλιασμά με το οποίο κρατούσε τον πατέρα της, σύρθηκε για λίγο στα τέσσερα σε μια προσπάθεια να σηκωθεί, μα δεν τα κατάφερε.

Η κοπέλα είχε χτυπήσει δυνατά το κεφάλι κάτω στο χώμα, καθώς την έσπρωξε και έπεσε ανάσκελα. Γονάτισε έβαλε τα δύο χέρια της στο χώμα για να σηκωθεί, αλλά ένιωσε όλα γύρω της να γυρίζουν, ο ουρανός, τα δένδρα, τα πάντα και να γίνονται όλο και πιο θολά. Λύγισε και έπεσε ξανά κάτω λιπόθυμη.

Το μόνο που κατόρθωσε να κάνει, πριν χάσει τις αισθήσεις, ήταν να φωνάξει όσο πιο δυνατά μπορούσε, σαν μια κραυγή φόβου, οργής και απελπισίας. Όμως τα λόγια της ήταν στα Γερμανικά: - Αφήστε τον πατέρα μου, αφήστε τον πατέρα μου. Ύστερα έμεινε για λίγο ακίνητη και σωριάστηκε στο χώμα λιπόθυμη.

.....

Το μαύρο βαν με τα ναρκωμένα από την ένεση της αναισθησιολόγου, κορμιά του Μαξιμίλιαν Κρουζ και της Ενρίκα Μπόργε, ακολουθούσε πορεία προς το λιμάνι του Σύδνεϋ, εκεί που βρίσκονταν τα εμπορικά πλοία.

Το φορτηγό που τους περίμενε, είχε ήδη φορτώσει για τα λιμάνια της Μέσης Ανατολής. Ο καπετάνιος περίμενε τα δύο «δέματα», να «φορτωθούν» και αυτά πριν δώσει το σύνθημα να σηκώσουν την άγκυρα.

Εξάλλου για τα δύο αυτά «δέματα» είχε πληρωθεί αρκετά πλουσιοπάροχα, τόσο ο ίδιος, όσο και οι ναύτες του, που θα βοηθούσαν.

Εκείνοι που αγωνιούσαν περισσότερο ήταν οι τρεις Ισραηλινοί πράκτορες-δύο άνδρες και μια γυναίκα γιατρός-που ταξίδευσαν με το φορτηγό πλοίο, με πλαστά διαβατήρια για να παραλάβουν τα «δέματα».

Οι Ισραηλινοί δηλώθηκαν στις αρχές του λιμανιού ως πλήρωμα φυσικά, αλλά η εντολή από τους ανωτέρους τους, ήταν να μη κατεβούν από το πλοίο.

Στο διάστημα της επιχείρησης «μεταφοράς των δεμάτων» κορυφωνόταν η αγωνία τους.

Το μαύρο βαν έφτασε στην ώρα του.

Κάποια διαδικασία στο τελωνείο για τον έλεγχο των διαβατηρίων των «δύο μελών του πληρώματος» του πλοίου, που ήταν... δυστυχώς «μεθυσμένοι» και τους κρατούσαν δύο άλλα μέλη του πληρώματος, διεξήχθη ομαλά αφού ο υπάλληλος που σφράγισε τα διαβατήρια, ήταν «μιλημένος» από πολύ προηγούμενα και ο οποίος ανοίγοντας την λευκή σελίδα των διαβατηρίων τους, πριν την σφραγίσει είδε μέσα ένα «εξογκωμένο» φάκελο. Κρατώντας τα διαβατήρια άφησε τον φάκελο να πέσει κάτω στο πάτωμα.

Έσπρωξε με το ένα του πόδι του τον φάκελο στην γωνιά για να μη φαίνεται, και έβαλε την σφραγίδα. Όταν το «πλήρωμα» του πλοίου απομακρύνθηκε, έσκυψε τον πήρε και τον έβαλε σε ασφαλές μέρος. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Ήταν η πρώτη του φορά, για αυτό και είχε κάποια ταραχή.

Σε λίγο θα τελειωνε και η αγωνία των τριών Ισραηλινών πρακτόρων όταν είδαν τους άλλους ναύτες, να «σέρνουν» μέσα τα δύο «δέματα». Θα φρόντιζαν για την «ασφάλεια» τους για αρκετές εβδομάδες μέ-

χρι να φτάσουν στην χώρα τους, και να τα παραδώσουν στους ανωτέρους τους.

Σε λίγο το φορτηγό σήκωσε άγκυρα και έβαζε μπροστά τις μηχανές του.

Εμείς με τα δύο αυτά «δέματα» τελειώσαμε.

Δεν μας ενδιαφέρει πλέον η ιστορία και η τύχη του Μαξιμίλιαν Κρουζ και της Ενρίκα Μπόργε.

Θα ακολουθήσουν την μοίρα τους και θα πληρώσουν για τα εγκλήματά τους.

Θα γυρίσουμε πίσω στο πάρκο για να δούμε τι συμβαίνει με την νεαρή κοπέλα, την Άννα που βρίσκεται λιπόθυμη στο δρομάκι, ύστερα από όσα συνέβησαν με την απαγωγή του πατέρα της.

Αργότερα θα πληροφορηθεί την τραγική αλήθεια: ότι αυτός που έχει απαχθεί δεν υπήρξε ποτέ πατέρα της αλλά στην πραγματικότητα ήταν ο «απαγωγέας» της, που την άρπαξε βάνουσα, όταν ήταν ακόμη βρέφος από την αγκαλιά της φτωχής μανούλας της.

Όμως θα χρειασθούν πολλές μέρες μέχρι να μάθει την αλήθεια.

.....

Ένα ζευγάρι ηλικιωμένων που περπατούσε αργότερα στο πάρκο ακολούθησε το δρομάκι που ήταν πεσμένη στο χώμα λιπόθυμη η Άννα.

Μόλις την αντιλήφθηκαν έτρεξαν προς το μέρος της. Όταν την είδαν ακίνητη η γυναίκα γονάτισε δίπλα της και την χτυπούσε ελαφρά στο πρόσωπο για να την συνεφέρει.

Η Άννα αργά-αργά, άρχισε να συνέρχεται. Μόλις αντιλήφθηκε τα δύο άγνωστα πρόσωπα σκυμμένα πάνω της, τινάχτηκε απότομα στάθηκε στα πόδια της, τους κοίταξε φοβισμένα και άρχισε να τους μιλά δυνατά σε μια γλώσσα που δεν καταλάβαιναν. Τους μιλούσε Γερμανικά και συνεχώς έδειχνε την άκρη του δρόμου.

Το ζευγάρι των ηλικιωμένων, που ήταν Αυστραλοί, δεν μπορούσαν φυσικά να καταλάβουν τα όσα τους έλεγε η κοπέλα.

Έμειναν να την κοιτούν απορημένοι.

Της μίλησαν αγγλικά ρωτώντας τι συνέβη.

Όμως η κοπέλα δεν απαντούσε αγγλικά και συνέχιζε πιο έντονα να χειρονομεί και να τους μιλά σε μια γλώσσα που δεν καταλάβαιναν.

Απότομα σταμάτησε να τους μιλά, τους κοίταξε φοβισμένα αλλά και περίεργα, και απότομα άρχισε να τρέχει προς την κατεύθυνση του δρόμου, στο σημείο που έφυγε το αυτοκίνητο.

Όταν βρέθηκε στον δρόμο άρχισε να τρέχει αλαφιασμένη φωνάζοντας Γερμανικά:

- Πατέρα, πατέρα μου.

Ο δρόμος δεν είχε κίνηση εκείνη την ώρα. Κάποιος οδηγός αυτοκινήτου την προσπέρασε χωρίς να σταματήσει. Ίσως και να φοβήθηκε μη του δημιουργήσει προβλήματα η αναστατωμένη νεαρή που φώναζε τρέχοντας.

Τότε παρουσιάστηκε ξανά η μοίρα, η δική της μοίρα.

.....

Ο Στέλιος Ραγής είχε προτείνει στον Άλκη να πάνε μαζί με το αυτοκίνητο να κάτσουν κάπου για καφέ και εκεί να συζητήσουν με την πούχια τους την περίπτωση των πινάκων που είδαν στο σπίτι του Τζακ Χιούστον και οι οποίοι τους είχαν δημιουργήσει πολλά ερωτηματικά σχετικά με την προέλευσή τους.

Ο Άλκης ήθελε ακόμη να παρακαλέσει τον Στέλιο

Ραγή να μάθει περισσότερα για την κοπέλα που είδε στον κήπο του Τζακ Χιούστον και που δεν ήταν άλλη από την όμορφη συνταξιδιώτισσα του, στο πλοίο που τους μετέφερε στην Αυστραλία. Δεν μπορούσε να την βγάλει από την σκέψη του. Νόμιζε ότι δεν θα την ξανάβλεπε και ξαφνικά να την αντικρίσει στον κήπο του γείτονα, μόνο μερικά μέτρα από το σπίτι του Στέλιου Ραγή.

Αυτό και αν ήταν έκπληξη που τον συγκλόνισε. Και το πιο ωραίο ήταν ότι αυτή την φορά στον κήπο του χαμογέλασε, χωρίς φυσικά να του μιλήσει.

Μπήκαν στο αυτοκίνητο. Ο Στέλιος Ραγής έβαλε μπροστά την μηχανή, βγήκε από τον κήπο και μπήκε στον δρόμο.

Προχώρησαν μερικά μέτρα, όταν είδαν και οι δυο τους, από μακριά μια κοπέλα να τρέχει αλαφιασμένη στην μέση του δρόμου. Δεν χρειάστηκαν παρά μερικά δευτερόλεπτα για πατήσει απότομα ο Στέλιος Ραγής φρένο να πάρει την άκρη του δρόμου και να σταματήσει το αυτοκίνητο.

Ο Άλκης αμέσως την αναγνώρισε. Ήταν εκείνη..

- Σταμάτα κύριε Στέλιο, σταμάτα είναι αυτή.

Κατέβηκαν και οι δύο από το αυτοκίνητο και έτρεξαν προς το μέρος της.

Όταν την έφθασαν, εκείνη λαχανιασμένη από το τρέξιμο σταμάτησε, τους κοίταξε χωρίς να δείχνει να τους αναγνωρίζει.

Πήρε μερικές βαθιές ανάσες από το τρέξιμο, που είχε λαχανιάσει και άρχισε να κουνά τα χέρια της και να δείχνει προς την κατεύθυνση του πάρκου μιλώντας συνέχεια Γερμανικά:

- Κάποιοι έπιασαν τον πατέρα μου. Τον έβαλαν σε ένα αυτοκίνητο και έφυγαν....εκεί στο πάρκο.

Ο Στέλιος Ραγής της μίλησε αγγλικά ρωτώντας την: «τι συνέβη».

Τους κοίταξε και τους δυο παράξενα, απορημένη ότι της μιλούσαν μια άλλη γλώσσα. Όμως συνέχιζε να τους μιλά Γερμανικά δείχνοντας συνεχώς το πάρκο.

Βρισκόταν σε κατάσταση πανικού. Έτρεμε. Έδειχνε έτοιμη να καταρρεύσει και πάλι.

Ο Άλκης την έπιασε από την μέση και την στήριξε πάνω του.

(Η συνέχεια την ερχόμενη Τετάρτη)